

Arrest

nr. 121 694 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Sulik in het district Mirzaka van de provincie Paktia. Uw vader is zes of zeven jaar geleden overleden aan een hartziekte. Uw moeder is twee of drie jaar later overleden door problemen met haar bloeddruk. U, uw broers en uw zus werden onderhouden door uw ooms en neven. U bent nooit naar school geweest. Uw familie beschikt over vier vrachtwagens en u werkte als assistent-chauffeur van uw neef. Jullie vervoerden goederen zoals bloem, graan, fruit en groenten in onderaanneming voor Afghaanse transportbedrijven naar verschillende provincies in het land. Uw oudste broer, (...), was jarenlang actief voor de taliban. Vier jaar geleden werd uw

broer doodgeschoten door een Amerikaanse patrouille toen hij samen met andere talibanstrijders een landmijn aan het plaatsen was onder een brug in Tango. U werd pas een week of anderhalve week na het incident op de hoogte gebracht van het overlijden van uw broer door een dorpeling die u tegenkwam in Kabul toen u en uw neef aan het werk waren. Enkele dagen later keerde u terug naar het dorp toen uw broer al was begraven. Acht of negen maanden later vernam u van Farid, een dorpeling die soldaat was in het Afghan National Army, dat de Amerikanen naar u op zoek waren omdat u werd geassocieerd met de taliban. Farid had zijn commandant horen spreken over uw familie en raadde u aan Afghanistan te verlaten. Ook uw oom vond het verstandiger voor u te vertrekken daar u anders onschuldig gearresteerd zou worden. U vreest daarnaast gerekruteerd te worden door de taliban. U hebt in 2010 uw land verlaten. U bent via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland gereisd. Vanuit Griekenland heeft u uw reis verder geregeld. U was ongeveer een jaar onderweg voordat u België bereikte. U vroeg op 13 september 2011 asiel.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara en twee foto's van het dode lichaam van uw broer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de dienst Voogdij op 16 september 2011 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de programmawet van 22 december 2003 en bij de programmawet van 27 december 2004. Het medisch onderzoek toont aan dat u op 16 september 2011 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is. Derhalve kon u op deze datum niet als minderjarige worden beschouwd. U legde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een taskara neer waarin wordt aangegeven dat u in 1388 (2009) 15 jaar oud was. Bovenstaande vaststelling ondergraaft de authenticiteit van de door u neergelegde taskara.

Voorts heeft het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen bij het beweerde lidmaatschap van uw broer (...) bij de taliban. Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS stelde u dat uw broer de taliban vervoegde toen de groepering aan de macht kwam in Paktia na de ineensstorting van het regime van Najib (CGVS, p.12). U stelde dat iedereen in het dorp wist dat uw broer actief was voor de taliban (CGVS, p.12). Gevraagd of u altijd heeft geweten dat Wali Mohammad een talib was, antwoordde u positief (CGVS, p.12). U vertelde dat uw broer altijd gewapend was, dat hij rondreed met een rode Datsun die hij had gekregen van de taliban en dat uw vader – toen hij nog leefde – er tevergeefs op had aangedrongen bij uw broer om zijn activiteiten stop te zetten (CGVS, p.12). In de Vragenlijst van het CGVS liet u echter optekenen dat niemand op de hoogte was van het lidmaatschap van uw broer bij de taliban (Vragenlijst CGVS, d.d. 12/12/2011, vraag 5, p.3). U liet in de Vragenlijst optekenen dat (...) altijd gekleed ging in gewone kledij (Vragenlijst CGVS, d.d. 12/12/2011, vraag 5, p.3). U confronterend met deze flagrante tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan te stellen dat als iemand talib is, iedereen daarvan op de hoogte is (CGVS, p.18). Dat u aldus aanvankelijk verklaarde dat niemand weet had van het lidmaatschap van uw broer bij de taliban, waarna u tijdens het gehoor stelde dat iedereen op de hoogte was van zijn activiteiten voor de groepering, zet de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer sterk op de helling.

Verder bleef u zeer vaag wanneer werd doorgevraagd over de activiteiten van uw broer voor de taliban. Zo kon u niets zeggen over de operaties die uw broer uitvoerde de laatste jaren voor zijn dood (CGVS, p.12-13). Ook al verklaarde u uw broer niet vaak te zien (CGVS, p.13) mag het sterk verbazen dat u nooit iets zou hebben opgevangen over concrete operaties waaraan uw broer deelnam. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw oudste oom een goed contact had met uw broer en dat uw broer informatie aan hem gaf over bijvoorbeeld zijn werkterrein en de gevechten waaraan hij deelnam (CGVS, p.13). Bovendien stelde u dat uw broer in de jaren voor zijn dood actief was in uw regio, dat hij naar het dorp kwam met zijn collega's en dat er in uw dorp veel talibanstrijders wonen (CGVS, p.14-15 en 17). Er mag dan ook verwacht worden dat zijn activiteiten u ter oren zouden zijn gekomen. U kon verder evenmin vertellen of uw broer mensen onder zich had, noch kon u het CGVS verduidelijken wat uw broer juist deed onder het talibanregime (CGVS, p.13-14). U kwam niet verder dan te stellen dat hij in die periode niet thuis was en dat hij misschien in Pansjir, Kunduz, Baghlan of in andere delen

van Afghanistan was (CGVS, p.14). Gevraagd hoe u dat weet, antwoordde u echter zeer algemeen dat de taliban deze gebieden onder controle heeft (CGVS, p.13-14). Voorts zei u dat uw broer goede contacten onderhield met Mawlawi Ghias Mirkhel van de Zazai stam en met Naim Kochai, een bekende talibancommandant (CGVS, p.13). Wanneer u echter werd gevraagd hoe u weet dat hij banden had met deze personen, kwam u niet verder dan te stellen dat zij de leiders zijn van de taliban in Paktia, dat iedereen hen kent en dat u veronderstelt dat uw broer contact had met hen (CGVS, p.14). Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat u zeer vaag bleef wanneer u werd gevraagd uit te leggen wat u bedoelde als u zei dat uw broer berucht was en veel macht had in de regio. Zo stelde u dat hij bekend was in de regio en dat hij veel slechte zaken deed maar wanneer werd gevraagd die slechte zaken te concretiseren, kon u het Commissariaat-generaal niets vertellen (CGVS, p.12). U stelde verder dat de dorpelingen bang waren van uw broer omdat hij heel machtig was (CGVS, p.14). Gevraagd hoe die macht dan tot uiting kwam, stelde u dat de mensen alles accepteerden wat (...) zei en dat hij bijvoorbeeld iedereen dwong drie keer per dag te bidden in plaats van één keer (CGVS, p.14). Gevraagd wat hij nog meer zei aan de dorpelingen, antwoordde u echter het niet te weten (CGVS, p.14). Uw beperkte en vage verklaringen aangaande de activiteiten van uw broer, ondermijnen verder zijn profiel.

Verder dient er gewezen te worden op verschillende bedenkingen wat betreft het overlijden van uw broer. Volgens uw verklaringen is (...) ongeveer 4 jaar geleden overleden (CGVS, p.10). Gevraagd of hij in het jaar van uw vertrek werd gedood, stelde u dat hij ongeveer één of één en een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is overleden (CGVS, p.10). U kon noch de dag, noch de maand dat hij werd doodgeschoten preciseren (CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen bent u ongeveer drie jaar geleden vertrokken (CGVS, p.10). Ruim genomen, betekent dat dat uw broer zou zijn gedood in 2008 of 2009, wat u beaamde (CGVS, p.11). U verklaarde verder dat de leider van de taliban in Paktia, Paktika en Khost, Mullah Abdul Manan, in Khost werd gedood door de Amerikanen. U stelde dat eerst uw broer werd gedood en nadien Mullah Abdul Manan. Gevraagd hoeveel tijd voor uw vertrek Mullah Abdul Manan werd gedood, antwoordde u dat u vijf of zes maanden na zijn dood bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.10), wat betekent dat voornoemde persoon in 2009 of 2010 zou zijn gedood. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat Mullah Abdul Manan in oktober 2007 werd gedood en niet in 2009 of 2010 zoals u beweerde. Aangezien u verklaarde dat uw broer een jaar vóór de bekende talibancommandant werd gedood en dat dit in 2008 of 2009 was (CGVS, p.10-11), zijn de door u opgegeven tijdsindicaties aangaande zijn dood in strijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Indien uw broer immers een jaar voor Mullah Abdul Manan om het leven werd gebracht, zou hij in 2006 zijn gedood en niet in 2008 of 2009. U hiermee confronterend, stelde u dat u het nieuws over de dood van Mullah Abdul Manan heeft vernomen via de dorpelingen, misschien al enige tijd na zijn overlijden (CGVS, p.11). Het is echter niet aannemelijk dat u pas een half jaar voor uw vertrek in 2010 ter oren zou zijn gekomen dat Mullah Abdul Manan werd gedood. Het gaat immers om een bekende talibancommandant in uw regio. Dat u aldus het overlijden van uw broer en het overlijden van Mullah Abdul Manan, volgens uw verklaringen twee talibanstrijders, niet correct in de tijd kan situeren en niet correct kan situeren ten opzichte van elkaar, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Voorts legde u bedenkelijke verklaringen af over de manier waarop u de dood van uw broer zou hebben vernomen. U stelde dat u pas anderhalve week na het incident op de hoogte werd gebracht van zijn dood door een dorpeling die ook werkte als chauffeur en die uw neef tegen het lijf liep in Qalacha in Kabul waar u en uw neef gewoonlijk jullie vrachtwagen parkeerden (CGVS, p.7 en 15). Gevraagd hoe het komt dat u pas anderhalve week later op de hoogte werd gebracht van wat er was gebeurd, repliceerde u dat u en uw neef vaak onderweg waren voor jullie werk en dat u soms pas na zes maanden weer naar huis ging (CGVS, p.15). Gevraagd of uw familie u telefonisch kon contacteren, antwoordde u dat uw familieleden u niet wilden storen tijdens uw werk (CGVS, p.15). U erop wijzend dat het om de dood van uw oudste broer ging, stelde u dat ze wilden wachten met het te zeggen totdat u weer in het dorp was (CGVS, p.15). Gevraagd waarom ze tot dan wilden wachten, stelde u echter het niet te weten en voegde u hieraan toe dat uw ooms misschien hadden gezegd u niet op de hoogte te brengen (CGVS, p.15). Uw verklaringen zijn zeer twijfelachtig. U ermee confronterend dat het wel zeer bedenkelijk is dat uw ooms u niet onmiddellijk hebben ingelicht over de dood van (...), kwam u niet verder dan te stellen dat u denkt dat ze u niet op de hoogte wilden brengen omdat u toch niets kon doen (CGVS, p.16). Na (...) bent u nochtans de oudste man in uw gezin (CGVS, p.4). Er mag dan ook verwacht worden dat uw ooms en neven u zouden inlichten over zijn dood – ook al had u een slecht contact met uw broer (CGVS, p.16) –, wat echter allerminst het geval bleek.

Verder bleef u zeer vaag wanneer u werd gevraagd naar de reactie van de dorpelingen op de dood van uw broer. Gevraagd of er veel commotie was rond zijn dood, stelde u vaag dat de mensen misschien hebben gesproken over zijn dood, dat u 20 dagen thuis was na het incident en dan weer bent

vertrokken (CGVS, p.16). Gevraagd of u de mensen hoorde spreken over het voorval in de periode dat u in het dorp was, repliceerde u dat u behalve rouwbetuigingen niets heeft gehoord van de mensen (CGVS, p.16). Het is echter bedenkelijk dat u zo weinig informatie kan geven over de reacties van de dorpelingen aangaande de dood van (...) daar het toch om een omstreken incident ging en er verwacht mag worden dat erover gesproken zou worden in het dorp en dat u als broer hierover meer zou weten (CGVS, p.16).

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u allerminst kon verduidelijken op welke manier het lichaam van uw broer terug naar uw dorp werd gebracht (CGVS, p.16). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de beweerde moord op uw broer door Amerikaanse militairen.

Aangezien u uw vrees ten aanzien van de Amerikanen in Afghanistan in verband brengt met het talibanlidmaatschap van uw broer en het onderzoek naar diens familiale achtergrond nadat hij om het leven werd gebracht door Amerikaanse militairen (CGVS, p.12 en 18), ondergraven voorgaande vaststellingen eveneens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Amerikanen.

Bovendien legde u zeer vage en incoherente verklaringen af over uw bewering gezocht te worden door de Amerikanen. Zo stelde u dat Farid u had gezegd dat de Amerikanen u zouden doden omdat u de broer bent van een talib (CGVS, p.16). Gevraagd hoe Farid concreet wist dat u werd gezocht door de autoriteiten, antwoordde u dat Farid voor het leger werkte en dat misschien iemand in zijn eenheid het had gezegd aan hem (CGVS, p.17). Gevraagd of u heeft gevraagd aan Farid hoe hij weet dat u wordt gezocht, antwoordde u nogmaals vaag dat u denkt dat zijn commandant op een dag over uw familie sprak, dat hij de namen hoorde van u, uw vader en van uw broer en jullie hiervan op de hoogte bracht (CGVS, p.17). Gevraagd of u dat denkt of dat Farid u dat heeft gezegd, stelde u dat Farid dat misschien heeft gehoord. Uw herhaaldelijke vage antwoorden roepen ernstige vragen op. U nogmaals gevraagd of u concreet heeft gevraagd aan Farid hoe hij weet dat u wordt gezocht door de Amerikanen, antwoordde u het te hebben gevraagd en stelde u dat Farid enkel zei dat ze u zoeken (CGVS, p.17). Volgens uw verklaringen heeft hij dat ergens gehoord (CGVS, p.17). Gevraagd of u niet wilde weten hoe Farid aan deze informatie kwam, stelde u dat Farid er ook met uw oom over heeft gesproken en dat u denkt dat hij er meer over weet (CGVS, p.17). Gevraagd of u aan uw oom heeft gevraagd wat Farid hem nog heeft verteld, stelde u in strijd met uw eerdere verklaringen dat u aan Farid had gevraagd hoe hij wist dat de Amerikanen u zoeken en dat hij u zei dat zijn commandanten over uw familie spraken (CGVS, p.17). Dat u echter eerst meermaals verklaarde niet met zekerheid te weten hoe Farid had opgevangen dat uw leven in gevaar is, waarna u stelde dat hij het had vernomen van zijn commandanten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Voortgaand op uw laatste verklaringen gevraagd of uw andere familieleden dan ook in gevaar zijn, antwoordde u dat de meeste mensen niet weten dat uw jongere broer, Khail Mohammad, uw broer is en dat uw oom zei te zullen doen alsof Khail Mohammad zijn zoon is zodat hij niet in verband kan worden gebracht met Wali Mohammad (CGVS, p.17), wat een zeer bedenkelijke uitleg is.

Verder dient er op gewezen te worden dat u niet eens heeft gevraagd aan Farid of hij aan zijn oversten heeft duidelijk gemaakt dat u niets te maken heeft met de taliban (CGVS, p.18). Uw nalaten en klaarblijkelijke desinteresse ter zake, ondermijnt verder uw beweerde vrees gearresteerd te worden door de autoriteiten.

Ook dient erop gewezen te worden dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan evenmin aan uw familie heeft gevraagd of de autoriteiten effectief stappen hebben ondernomen tegen u (CGVS, p.18). Er mag nochtans verwacht worden dat u zou willen weten hoe de stand van zaken is in Afghanistan wat betreft uw beweerde vervolging en of uw familie problemen heeft ondervonden hierdoor. Ook uw gebrek aan interesse hierover, relativeert uw vrees.

Wat betreft ten slotte uw vrees gerekruteerd te worden door de taliban, dient er opgemerkt te worden dat deze vrees een loutere veronderstelling is van uwentwege, die u tevens eveneens in verband brengt met het reeds ongeloofwaardig bevonden talibanlidmaatschap van uw broer (CGVS, p.19).

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw vluchtmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis

van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad

dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde alleenstaande, jongvolwassen man bent die tot de Pasjoense meerderheid behoort. Uw familie beschikt over vier vrachtwagens waarmee jullie goederen transporteren in onderaanneming voor Afghaanse transportbedrijven (CGVS, p.4-7). U hebt zelf gewerkt als assistent van uw neef die de chauffeur was van één van de vrachtwagens (CGVS, p.5-6). Volgens uw verklaringen reed u zelf ook soms met de vrachtwagen (CGVS, p.6). U stelde dat uw familie het financieel goed heeft dankzij de inkomsten van het transport met de vrachtwagens en uit uw verklaringen blijkt dat uw vertrek zonder problemen bekostigd kon worden (CGVS, p.11). Uw familie bezit verder verschillende gronden die worden bewerkt voor eigen gebruik (CGVS, p.7). U stelde regelmatig in Kabul te komen aangezien de vrachtwagen waar u mee reed als vaste standplaats Qalacha had, een plaats in Kabul (CGVS, p.7). U en uw neef vertrokken steeds vanuit de hoofdstad naar andere plaatsen in het land om de goederen te leveren (CGVS, p.7). Verder dient erop gewezen te worden dat uw oom een woning heeft in Kabul waar u kon verblijven als u in de hoofdstad was (CGVS, p.5-6). U stelde dat uw oom na uw vertrek definitief zijn intrek heeft genomen in zijn woning in Karte Naw in Kabul (CGVS, p.5). Naast uw oom woont nog een ander familielid van u in de hoofdstad (CGVS, p.6). U stelde dat uw familie een goed contact heeft met deze persoon (CGVS, p.6). Gevraagd of u zich elders in Afghanistan kan vestigen, verklaarde u dat heel uw familie in Paktia woont en dat het niet mogelijk was om in Kabul te gaan wonen (CGVS, p.19). Zoals hierboven beschreven blijkt echter dat u een netwerk heeft in de hoofdstad.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde foto's waarop het dode lichaam van uw broer te zien zou zijn, veranderen niets aan de genomen beslissing. De foto's geven immers geen uitsluitsel over de identiteit van de erop afgebeelde persoon, noch over de concrete oorzaak en/of omstandigheden van diens overlijden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij beweert te ondervinden ten gevolge van activiteiten van zijn broer bij de taliban.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de dienst Voogdij op 16 september 2011 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, tot vaststelling van verzoekers leeftijd. Dit medisch onderzoek toonde aan dat verzoeker op 16 september 2011 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Door zich ten onrechte voor te doen als minderjarige heeft verzoeker een poging ondernomen om de Belgische asielinstanties bewust te misleiden. Deze vaststelling alleen al heeft reeds een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Waar verzoeker de leeftijdstest die zijn minderjarigheid betwist in vraag stelt merkt de Raad op dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing. Deze beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker kan het resultaat van de medische testen niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is.

De bestreden beslissing stelde voorts terecht vast dat verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn broer bij de taliban niet geloofwaardig zijn. Verzoeker legde immers tegenstrijdige verklaringen af over het feit of iedereen dan wel niemand op de hoogte was van het lidmaatschap van verzoekers broer bij de taliban. Verzoeker kon al evenmin enige toelichting geven over de activiteiten van zijn broer bij de taliban. Zo kon hij niets zeggen over de operaties die zijn broer uitvoerde de laatste jaren voor zijn dood, kon hij verder evenmin aangeven of zijn broer mensen onder zich had, noch kon hij verduidelijken wat

zijn broer juist deed onder het talibanregime. Dat verzoeker jong was zoals hij in zijn verzoekschrift dienaangaande ter verdediging stelt of zijn broer niet vaak zag doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De activiteiten van zijn broer bij de taliban lagen immers aan de basis van zijn vertrek uit Afghanistan. De beslissing om het land van herkomst te verlaten is immers een drastische, weloverwogen gebeurtenis zodat bijgevolg kan verwacht worden dat verzoeker zich informeerde over de activiteiten van zijn broer teneinde te kunnen inschatten of deze van die aard waren dat ze een negatieve weerslag zouden hebben op de overige familieleden, en meer bepaald op verzoeker.

Dat verzoeker bovendien noch de dag, noch de maand dat zijn broer werd doodgeschoten kon preciseren doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Volgens verzoekers verklaringen kwam in de periode dat zijn broer werd neergeschoten, ook de algemeen bekende talibancommandant Mullah Abdul Manan om het leven. Verzoeker slaagt er al evenmin in de dood van deze talibanstrijder correct in de tijd te situeren noch kan hij beide overlijdens chronologisch correct ten opzichte van elkaar plaatsen. Verzoekers verweer dat er ondertussen een lange tijdspanne is verlopen en hij praktisch geen scholing heeft genoten kan geenszins overtuigen. De dood van een naast familielid is immers een ingrijpende gebeurtenis waarvan kan verwacht worden dat deze in het geheugen gegrift staat. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder.

Dat verzoeker ten slotte niet bij zijn familie geïnformeerd heeft of de overheden effectief stappen hebben ondernomen tegen hem, getuigt van een manifeste desinteresse die de voorgehouden vrees voor vervolging op ernstige wijze relativeert.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen

vervolgung of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen *'high profile'* doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements (AGE's)* *'high profile'* doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van *'Afghan National Security Forces'* (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, *Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad*, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ook het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk *"in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt"*. Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voor doet (EHRM, *J.H. vs. het V.K Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93). Voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie stelt de bestreden beslissing: *"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde alleenstaande, jongvolwassen man bent die tot de Pasjtoense meerderheid behoort. Uw familie beschikt over vier vrachtwagens waarmee jullie goederen transporteren in onderaanneming voor Afghaanse transportbedrijven (CGVS, p.4-7). U hebt zelf gewerkt als assistent van uw neef die de chauffeur was van één van de vrachtwagens (CGVS, p.5-6). Volgens uw verklaringen reed u zelf ook soms met de vrachtwagen (CGVS, p.6). U stelde dat uw familie het financieel goed heeft dankzij de inkomsten van het transport met de vrachtwagens en uit uw verklaringen blijkt dat uw vertrek zonder problemen bekostigd kon worden (CGVS, p.11). Uw familie bezit verder verschillende gronden die worden bewerkt voor eigen gebruik (CGVS, p.7). U stelde regelmatig in Kabul te komen aangezien de vrachtwagen waar u mee reed als vaste standplaats Qalacha had, een plaats in Kabul (CGVS, p.7). U en uw neef vertrokken steeds vanuit de hoofdstad naar andere plaatsen in het land om de goederen te leveren (CGVS, p.7). Verder dient erop gewezen te worden dat uw oom een woning heeft in Kabul waar u kon verblijven als u in de hoofdstad was (CGVS, p.5-6). U stelde dat uw oom na uw vertrek definitief zijn intrek heeft genomen in zijn woning in Karte Naw in Kabul (CGVS, p.5). Naast uw oom woont nog een ander familielid van u in de hoofdstad (CGVS, p.6). U stelde dat uw familie een goed contact heeft met deze persoon (CGVS, p.6). Gevraagd of u zich elders in Afghanistan kan vestigen, verklaarde u dat heel uw familie in Paktia woont en dat het niet mogelijk was om in Kabul te gaan wonen (CGVS, p.19). Zoals hierboven beschreven blijkt echter dat u een netwerk heeft in de hoofdstad."* Derhalve zijn er ook voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie geen dwingende redenen voorhanden waarom een terugkeer naar Kabul geen optie zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER